

CON ĐƯỜNG CHẾT

Tiểu thuyết của Đức Dũng

(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 18

...Minh ngược mắt nhìn Cường vẻ ngạc nhiên:

-Thưa anh! Hán Búa là một tên cướp, một tên tội phạm. Vừa rồi, hình như hắn lại vừa mới đi ăn cướp ở đâu đó về? Hắn còn đem vàng ra khoe với tôi nữa. Cả con bò mới của nó cũng là một con kẻ cướp rất nguy hiểm.

-Tại sao cô biết? - Cường hỏi.

-Dạ, Thì chính thằng Hán dọa như vậy. Nó thách tôi có giỏi thì thử xáp vô con bò của nó mà đánh ghen. Con đó chỉ cần cho một cú “độc tử cước” thì coi như rồi đời cả hai mẹ con em!

Nói đến đây, cô ta bỗng méo máo:

-Xin các anh cứu hai mẹ con em. Phải bắt cái thằng Sở Khanh đó thanh toán sòng phẳng! Cần phải tống giam cả con bò kẻ cướp của nó nữa!

Vẫn đang im lặng chứng kiến câu chuyện, hình như trung úy Thắng chợt nghĩ ra điều gì đó. Anh nhướn mắt ra hiệu cho Cường rồi nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng.

Nhìn Minh vẫn đang sụt sịt khóc, Cường động viên:

-Cô cứ bình tĩnh. Rồi đâu sẽ có đó.

Sau đó, anh nói thêm:

-Giá như bữa hôm, cô đừng có bao che cho hắn, có phải là mọi việc đã khác rồi không? Nói thiệt, nếu như cô không có mang, bữa đó tôi đã bắt cô vì tội đồng lõa, bao che tội phạm!

Minh lảng tránh ánh mắt của Cường và đưa tay áo lên lau nước mắt. Không còn là cô chủ quầy bán vải trong chợ với thái độ cong cớn hôm nào.

Bây giờ, thị đã trở thành một cô gái tội nghiệp, bị người tình phụ bạc với cái thai ba tháng trong bụng.

Một lát sau, Thắng quay lại. Anh đưa Cường sáu tấm ảnh, trong đó có hình sáu cô gái ở độ tuổi tương đương với nhau. Cường xòe những tấm ảnh ấy ra trước mặt Minh và hỏi:

-Trong số này có cô bồ mới của Hán Búa không?

Chỉ cần nhìn lướt qua, Minh đã đưa tay chỉ ngay vào một trong số những tấm ảnh và nói giọng dứt khoát:

-Dạ thưa anh, chính là cái con đĩ này!

Cường cầm lên tấm ảnh đó lên. Khuôn mặt trong ảnh là Thu Thủy!

***

Minh vừa đi ra được vài phút thì từ phòng bên, Kiều Trinh cầm theo tờ khai đã viết xong bước vào căn phòng nơi Thắng và Cường đang trao đổi. Sau khi đã nộp tờ khai cho Cường, bà ta đưa mắt nhìn những tấm ảnh đang để trên bàn và bắt chợt tru tréo lên:

-Đúng rồi. Chính nó đấy. Con ăn cướp!

-Bà nói sao? - Cường ngạc nhiên.

Kiều Trinh đưa tay chỉ vào tấm ảnh Thu Thủy. Bà ta nói lắp bắp trong một cơn phấn khích cao độ:

-Con này. Chính nó đã vào nhà tôi. Nó ăn cướp vàng của tôi. Nó lại còn tống cả một cái khăn tắm thuốc mê vào mặt tôi nữa chứ. Thưa ông. Hết sức dã man!

***

Trung tá Phạm Thanh nói giọng rần rỏi:

-Triển khai ngay. Tôi sẽ điều động thêm trinh sát từ các phòng khác. Lần này chúng ta phải dứt điểm!

Thắng, Cường và Mai Dung đồng loạt gật đầu. Trước khi họ bước ra, Phạm Thanh thông báo thêm:

-Các đồng chí ở Trại cải tạo đã cho biết: lẽ ra Sáu Bình ta đã được ra trại từ năm ngoái nhưng anh ta đã xin được ở lại. Bây giờ thì chúng ta đã hiểu rõ là điều đó có liên quan đến băng nhóm buôn lậu “Phi đội” ngày trước. Tôi đã yêu cầu cho Sáu Bình trở về, phục vụ cho chuyên án. Tối nay, anh ta sẽ có mặt tại thành phố.

Dừng một lát, ông nói thêm:

-Tôi sẽ đi đón anh ta!

3.

Lúc đó vào khoảng 6 giờ chiều.

Trong căn buồng nhỏ, Hán Búa đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường đệm mút. Áo sơ mi của hắn phanh ra, để lộ bộ ngực đầy lông lá và một vết sẹo lớn chên chéch xuống hông. Hắn vớ tay lấy gói thuốc lá, đốt một điếu rồi quay sang nhìn Thu Thủy vẫn đang nhắm nghiền mắt với một tấm chăn mỏng đắp ngang người. Khói thuốc lá làm Thu thủy tỉnh giấc. Cô ta uể oải vươn vai, ngồi dậy và hất tung chiếc chăn sang một bên, để lộ ra cơ thể chỉ mặc đồ lót. Xỏ chân vào đôi dép, cô ta đứng lên và vung tay vung chân làm một vài động tác như đang tập võ. Hán Búa nheo mắt nhìn và bình luận:

-Dữ dãn quá ha!

Thu Thủy cười tí mắt nhìn Hán Búa:

-À, cũng tùy từng trường hợp thôi, cha nội!

Sau đó, cô ta giục Hán Búa:

-Anh ra ngoài đi. Để người ta còn thay đồ chớ!

Hán Búa giả bộ ngạc nhiên:

-Chèng đéc ơi! Ý tứ dữ hen!

Nói xong, hắn cười hên hêch. Thu Thủy cũng cười theo. Thị nói:

-Sao không? Thôi, anh ra đi. Để rồi còn bàn cho vụ tối nay.

Hán Búa uể oải đứng lên. Hấn đẩy cửa, đi ra phòng ngoài. Đó là một căn phòng lớn nhưng không có bày đặt gì nhiều, chỉ một bộ xô-pha đặt giữa nhà và một chiếc tủ lạnh để trong góc. Trên cái bàn nhỏ vẫn còn la liệt những vỏ chai, vỏ lon từ tối qua. Đây chính là căn nhà dạo trước tên Hai Ú bị đưa đến.

Hán Búa đi tới bên chiếc ghế và ngả người ngồi xuống với điều thuốc lá trên môi. Hấn với ta bật máy cát-sét và ngửa mặt lên trần nhà, mắt nhìn theo những làn khói thuốc đang bay lờn vờn trong khi tay đập đập theo giai điệu buồn não nùng của một ca khúc cũ.

***

Cũng ở thời điểm đó, một chiếc xe zEEP cùng với hai chiếc xe máy cũng từ từ dừng lại bên kia đường, đối diện với cánh cổng sắt của khu biệt thự. Ngồi trong xe zEEP ngoài các trinh sát còn có thêm Minh. Cô ta đưa tay chỉ vào cổng của căn nhà và nói với thiếu úy Cường đang ngồi bên cạnh:

-Thưa anh, chắc chắn là chúng nó đang ở trong đó.

Cường gật đầu, trong khi mắt anh vẫn nhìn như dán vào cánh cổng đang đóng im ỉm, Minh nói tiếp, giọng run run:

-Thôi, xin anh cho em về!

Cường gật đầu. Anh ra khỏi xe zEEP, mở cho Minh bước xuống. Ngay sau đó, cô ta ngồi lên sau xe máy của Mai Dung và chiếc xe máy nhanh chóng lao đi, còn Cường ra hiệu cho người cầm lái xe zEEP vòng sang bên kia đường, dừng lại trước cổng căn nhà Minh đã chỉ. Lúc đó, trung úy Thắng ngồi sau chiếc Honda 67 của trinh sát tên là Thọ, một thanh niên ăn mặc ngổ ngáo cũng vừa áp sát tới. Thắng phân công.

-Thọ cảnh giới ngoài này. Để tôi, Cường và Khải cùng vào!

Tất cả gật đầu. Họ kiểm tra lại vũ khí một lần nữa rồi tiến thẳng đến cánh cổng sắt.

***

Trong phòng khách, Thu Thủy đã ăn mặc gọn ghẽ và đang ngồi đối diện với Hán Búa. Cô ta sôi nổi nói:

-Nhất trí như vậy nhen. Đúng 8 giờ tối.

-Nhưng nếu thằng Ba Thọ kháng cự? - Hán Búa hỏi.

-Thì bắn bỏ! - Thu Thủy chém tay và nói dứt khoát - Bằng mọi giá, phải bắt được con mẹ Thùy Linh đem về đây.

Câu nói ấy còn chưa dứt thì chợt có tiếng gõ dồn dập ngoài cửa. Thu Thủy và Hán im bật. Sau đó, Thu Thủy cất tiếng hỏi:

-Ai gọi đó? Bà Tư hả?

Bên ngoài cửa có tiếng một phụ nữ rụt rè:

-Thưa... có mấy người ngoài cổng.

Đôi mắt của Thu Thủy lóe lên những tia sáng dữ dội. Cô ta đứng bật dậy, chạy vội đến bên cửa sổ, hé mở nhìn ra và ngay sau đó quay ngoắt lại với khuôn mặt tái mét:

-Công an!

Như bị điện giật, đang ngồi trên ghế, Hán Búa cũng nhảy dựng dậy. Hắn rút con dao nhọn ra cầm lăm lăm trong tay. Trong khi đó, Thu Thủy cũng lấy từ trong ngăn bàn ra một khẩu súng ngắn và chạy đến, nép vào bên cửa ra vào. Trong lúc đó, cánh cổng bên ngoài đã bị bật mở toang. Các trinh sát nhanh chóng ập vào trong sân và tản ra, nép vào các góc. Trong nhà, Thu Thủy vẫn đứng đứng nép vào một bên, còn Hán Búa đã nhanh chân lẩn vào trong buồng.

Cửa ra vào chợt bị bật tung ra. Từ bên ngoài, trung úy Thắng lao vào bên trong. Anh lẩn tròn một vòng trên sàn nhà. Ngay lập tức, Thu Thủy nổ súng. Thị bắn liên tiếp hai phát nhưng đều không trúng. Ngay sau đó, thiếu úy Cường cũng nhảy vọt vào và đá văng khẩu súng ngắn trên tay Thu Thủy. Thị cũng đã phản công kịp thời bằng một cú đá trúng vào ngực anh. Cú đá đó, cộng với đà đang lao tới của Cường khiến anh ngã nhào vào góc nhà. Thu Thủy rút dao ra cầm tay và lao ra cửa.

Khải - người trinh sát thứ ba đã đón sẵn ở ngay ngoài cửa. Khi thấy Thu Thủy vừa lao ra, anh đưa chân chặn lại, đồng thời vung tay đánh mạnh vào gáy thị. Cú đánh làm cho cô ta ngã nhào xuống thềm. Nhưng ngay sau

đó, cô ta vẫn đứng bật dậy được ngay. Khỏi sấn đến. Cú đá của anh đã làm bắn tung con dao trên tay khiến cho thị loạng choạng lùi lại. Khi Khỏi vừa áp sát tới, cô ta tung người nhảy vọt lên với một cú đá hiểm hóc trúng vào vai khiến cho anh phải bật lùi lại. Tiếp đó là cú đá thứ hai và khi Khỏi còn chưa kịp trụ vững, Thu Thủy đã lao vọt ra ngoài sân, nhảy lên chiếc xe máy Honda đang dựng gần đó và nổ máy. Chiếc xe gầm lên rồi lao vọt ra đường, phóng như điên trên phố. Trinh sát Thọ ở bệ ngoài cũng vội nhảy lên một chiếc xe máy khác, rồ ga đuổi theo. Từ trong cổng, Khỏi cũng lao ra, ngồi lên chiếc xe máy của Cường, đuổi theo hướng Thu Thủy đang chạy trốn.

Trong khi đó, Thắng và Cường vẫn đang ép người bên cánh cửa nhỏ của căn buồng, nơi tên Hán Búa đang ẩn náu. Sau một động tác ra hiệu cho Cường sẵn sàng, Thắng lấy vai đẩy tung cánh cửa làm cho nó bật tung ra rồi lao vào trong. Khi anh vừa nhận ra Hán Búa đang nép ở một góc thì cũng là lúc hấn vung con dao, nhảy bổ vào anh. Thắng nghiêng người né tránh và tung ra một cú đá trúng vào bụng tên cướp. Tên cướp bị dính đòn nhưng vẫn đứng vững. Hấn gầm lên một tiếng man dại rồi cùng lưỡi dao nhọn hoắt lao vào anh như một con thú dữ. Thắng hạ thấp người né tránh rồi bật dậy với một đòn hiểm hóc bằng cùi chỏ từ phía dưới lên. Cú đánh trúng khiến cho tên cướp sững lại, lưỡi dao trong tay hấn văng ra. Hấn nhào ra cửa buồng, định chạy ra phòng khách nhưng thiếu úy Cường đã xuất hiện kịp thời. Anh chặn đường tên cướp và tung người lên, đánh cả hai đầu gối vào ngực hấn.

Đòn đánh dữ dội ấy làm cho Hán ôm ngực, hộc lên một tiếng. Máu từ miệng hấn chảy ộc ra theo khóe mép. Hấn ráng sức đứng trụ lại nhưng ngay sau đó đã từ từ khuyu xuống rồi và đổ sập xuống nền nhà.

Chiếc khóa sắt đã nhanh chóng bập vào hai cổ tay hấn.

***

Trong khi đó, chiếc Honda với Thu Thủy đang ghi chắc tay lái vẫn phóng vòng vèo qua các đường phố buổi chiều đang rất đông người qua lại. Cách sau đó một quãng ngắn là hai chiếc xe máy của các trinh sát đang bám đuổi quyết liệt.

Qua kính chiếu hậu, Thủy liên tục quan sát những người đang đuổi theo. Trên gương mặt của thị không hề có biểu hiện của sự sợ hãi. Vốn đã thoát khỏi nhiều cuộc truy đuổi, cô ta luôn tin tưởng vào khả năng của mình.

Cuộc đuổi bắt kéo dài qua nhiều đường phố và những ngõ ngách. Chiếc xe của Thu Thủy mỗi lúc càng bỏ xa những người đuổi theo phía sau mình. Cuối cùng, khi đã đến một ngã tư có bùng binh lớn, thị vòng một đường nguy hiểm, cắt mặt một chiếc xe tải và lợi dụng chiếc xe ấy che khuất để biến mất.

Hai chiếc xe đuổi theo cũng đã đến ngã tư. Nhưng họ đã mất dấu Thu Thủy. Các trinh sát vòng xe mấy lần xung quanh bùng binh rồi quay lại đường cũ.

4.

Thành phố đã lên đèn.

Giống như mọi cánh cổng khác xung quanh, cánh cổng sơn xanh của căn nhà Thùy Linh vẫn bình yên trong ánh đèn đường.

Ở trong nhà, Thùy Linh và Ba Thợ đang ngồi đối diện với nhau qua chiếc bàn nhỏ. Hình như họ đã nói nhiều và bây giờ, cả hai đang im lặng, theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Chỉ có chiếc ti vi nhỏ trong góc nhà vẫn đang sáng nhấp nháy và một cô phát thanh viên đang đọc một bản tin của Đài Truyền hình thành phố.

Thùy Linh ngược đôi mắt đẹp nhưng buồn nhìn Ba Thợ rồi lại cúi xuống. Cô hỏi Ba Thợ mà như đang tự hỏi chính mình:

-Bây giờ mọi chuyện sẽ ra sao?

Ba Thợ nói bằng giọng rầu rầu:

-Phải chấp nhận thôi. Hoàn cảnh mà.

Thùy Linh thở dài:

-Tôi không muốn anh phải khổ vì tôi.

Ba Thợ nhìn Thùy Linh. Đôi mắt của hắn chớp chớp vì xúc động.

-Nhưng tôi cũng là một trong những kẻ đã gây ra nỗi đau khổ cho cô. Tôi muốn chuộc lại lỗi lầm của mình!

Nghe Ba Thọ nói những lời đó, Thùy Linh khẽ lắc đầu. Dường như không nén được xúc động, Ba Thọ nhoài sang nắm lấy bàn tay cô và nói trong hơi thở hổn hển:

-Thùy Linh! Em không tin anh sao?

Đôi mắt buồn bã của Thùy Linh quay lại nhìn Ba Thọ rồi lại lặng lẽ quay đi. Mãi một lúc sau, cô mới nói bằng giọng đầy trăn trở:

-Nhưng nếu như anh Sáu trở về? Khi đó, mọi chuyện sẽ ra sao?

Câu hỏi ấy đã chạm đến một thực tế phũ phàng. Ba Thọ như khựng lại. Tuy vậy, hắn vẫn nói bằng giọng hy vọng:

-Nhưng anh có trở về nữa không? Đã gần chục năm rồi còn gì?

Thùy Linh trầm ngâm:

-Đã bấy nhiêu năm bặt tin của anh, nhưng tôi vẫn tin là sẽ có ngày anh trở về!

-Tại sao cô không thử đi hỏi xem? - Ba Thọ hỏi - Người ta vẫn thường hỏi được tin tức của người thân kia mà? Thậm chí, còn được đi thăm nuôi nữa.

-Đúng. Lẽ ra tôi phải làm như vậy từ lâu rồi! Không hiểu tại sao anh chỉ là trung tá, lại là người ra trình diện ngay từ những ngày đầu tiên mà lại phải ở trại lâu đến vậy? Nhưng tôi sợ.

-Cô sợ gì? - Ba Thọ hỏi giọng quan tâm.

-Tôi sợ - Thùy Linh nói bằng giọng bồng nghẹn ngào - Tôi sợ là phải nghe tin anh không còn nữa!

Ba Thọ đứng dậy và bắt đầu đi lại trong nhà bằng những bước chân chậm chậm. Một lúc sau, hắn dừng lại trước mặt Thùy Linh và hỏi khẽ:

-Cô yêu chồng lắm phải không?

-Cho đến tận giờ phút này! - Thùy Linh trả lời.

Ba Thạo lại chấp hai tay sau lưng và tiếp tục những bước đi vô nghĩa. Nhìn theo hẳn, cô nói tiếp:

-Nhiều lúc, nhìn thấy anh ở trong nhà, tôi cứ mong đó là anh Sáu! Nói thiệt, anh đừng giận, nhưng giá như anh chính là anh thì tôi sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu!...

(Còn tiếp)

Đức Dũng